

danne en Mosebrugforening til at virke for Sagen. I Henhold hertil er det, at der paa Finansloven foreslaas for det første en Bevilling paa 12,000 Kr. til Undersøgelser med Hensyn til Afvanding og Dyrkning. Det er Meningen at lade disse Undersøgelser foretage af kyndige, dertil af Staten direkte udvalgte Mænd; man har tænkt sig f. Eks. Landinspektører. Beføstningerne menes at ville andrage mellem $\frac{3}{4}$ og $1\frac{1}{4}$ Kr. pr. Td. Land, hvoraf det er Tanken, at vedkommende Lodsjeer selv skulde betale Halvdelen, dog ikke ud over $\frac{1}{2}$ Krone. Som et hermed fideordnet Forslag ønskes der en Forhøjelse af Bevillingen til Planteavlfsforsøg, idet der forlanges et Beløb af 4,700 Kr. særlig til Planteavlfsforsøg paa Mosegrund. Det vil nu heraf ses, at det tegner til at skulle gaa med denne Sag, som det i Reglen gaar hos os. Naar der skal løses en Opgave, til hvilken der kræves Medvirning fra flere Sider, hvoraf Staten er den ene, saa plejer det meget hurtigt at udvikle sig saaledes, at de andre Parter forsvinde, og Staten bliver alene tilbage. Allerede i Hedefelskabet traadt helt i Baggrunden, og hvad Mosebrugforeningen angaar, hører man slet ikke noget om den. Kun Staten staar med Hænderne fulde og skal foreløbig begynde paa det hele. Denne Fremgangsmaade stemmer ikke med den, som er bleven fulgt paa et andet og nært beslægtet Omraade, og som er fulgt med stort Held. Hedefelskabets Virksomhed er et Vidnesbyrd om, at Opgaver af den Art med stor Fremgang kunne tages op ved privat Initiativ, understøttet og opmuntret af Staten, men selvstændigt virkende og ledende paa egen Haand. De Forbilleder, som Thykland og Sverige have givet os, pege heller ikke i modsat Retning, thi i begge disse Lande er det Mosekulturforeningerne, der have taget Sagen i deres Haand. Det er da i Finansudvalget fra flere Sider med Styrke blevet gjort gældende, at denne Opgaves Løsning rettest og heldigst burde søges lagt i Hedefelskabets Haand. Gennem sin mangeaarige, gavnlige Virksomhed har dette Selstabsundbøt et Tillidsforhold over for Befolkningen, som det ikke vil være let for andre at vinde, og det har uddannet en Række af kyndige Medhjælpere. Desuden var det jo Tanken, at det selv skulde vedblive med et lignende Arbejde, saaledes at man, ved at instituere en tilsvarende Virksomhed direkte under Statens Ledelse, vilde komme til at gøre samme Arbejde dobbelt gennem to Rækker af parallelt virkende Kræfter. Paa den anden Side er det blevet indbendt, dels at det ikke vides, hvorvidt Hedefelskabet overhovedet selv mener

at kunne magte denne ny Opgave, dels at denne for en væsentlig Del vilde komme til at ligge uden for Selstabets hidtidige Virksomhedsomraade, idet Selstabet hidtil udelukkende, eller dog næsten udelukkende, virkede i Thyland, medens Mosefagen lige saa vel vedrører Dørne. Resultatet af disse forskellige Betragtninger er det, at Finansudvalget er enig om, at Spørgsmaalet om denne Sags Ledelse bør gøres til Genstand for yderligere, nøje Overvejelse, inden man strider til at tage fat derpaa. Derfor ere vi enige om at foreslaa, at Bevillingen paa de 12,000 Kr. udgaar i Ar eller i alle Tilfælde ved denne Behandling, idet Spørgsmaalet da vil være at tage op paa ny, naar Ansøjerne have mere fuldstændig klarlagt sig. Hvad derimod angaar den forøgede Bevilling til Planteavlfsforsøg, tilraader Finansudvalget at give den, idet disse Forsøg slutte sig som et naturligt Led til de allerede bestaaende Forsøg, have deres selvstændige Værdi og desuden jo kræve en Række af Ar, saa der er ingen Grund til at udstyde deres Paabegyndelse.

Jeg kommer til Betænkningens Nr. 56. Der er foreslaaet at give en Godtgørelse til Landbohøjskolens Lærere til Dækning af Rejsseudgifter til Dyrskuer og lignende, en Bevilling, som Udvalget ikke har fundet begrundet og foreslaar at udstemme. — Under Nr. 57 omtales det, at der ved Samraad er forhandlet om Landbohøjskolens Kuranstalts Virksomhed. Dette Spørgsmaal er særlig fremdraget af et enkelt Medlem, det erede Medlem for Ribe (Bist), og jeg antager, at han selv vil gøre det til Genstand for nærmere Omtale.

Jeg gaar derefter til Betænkningens Nr. 58, Spørgsmaalet om Præmieringen ved Dyrskuer, et bethdeligt og for Landbruget vigtigt Spørgsmaal. Hvad det drejer sig om, vil være de allerfleste af de Herrer bekendt. I Henhold til Husdyrloven af 1887 og Husdyrloven af 1893, til Dels ogsaa til særlige Bevillinger paa Finansloven, hdes der et Beløb, som paa det indværende Aars Finanslov udgør 325,000 Kr., nemlig 200,000 Kr. til Præmiering ved Dyrskuer, 125,000 Kr. til andre Foranstaltninger. Af disse 200,000 Kr. til Præmier anvendes 65,000 til Hingstedistriktskuer, 65,000 til Thydistriktskuer, 10,000 til Fælledskuer og 60,000 til Landboforeningernes Dyrskuer. Dette sidste Beløb foreslaas i Ar forhøjet med 15,000 Kr., og Anledningen er naturligvis den, at Tallet af Landboforeninger og af udstillede Dyr efterhaanden er blevet bethdeligt forøget. Der er i Husdyrloven af 1887 foreskrevet